

İsmail Yaşar

Ο Kerem Yaşar, γιος του İsmail Yaşar, διηγείται:

Θα μπορούσα να είχα δει τους δολοφόνους. Από το προαύλιο του σχολείου μου. Θα μπορούσα ακόμη και να είχα ακούσει τους πυροβολισμούς που σκότωσαν τον πατέρα μου. Η καντίνα του πατέρα μου ήταν ακριβώς απέναντι από το σχολείο μου σε ένα πάρκινγκ. Περνούσα τον δρόμο για να βρεθώ κοντά του σχεδόν σε κάθε διάλειμμα, του μιλούσα, έπαιρνα κάτι να φάω στα γρήγορα. Αλλά εκείνη ακριβώς την ημέρα του συμβάντος, δεν ήμουν στο σχολείο. Έκανα τότε πρακτική εξάσκηση σε μια επιχείρηση.

Έκανα το πρωινό μου διάλειμμα και επέστρεφα από το απέναντι σουπερ μάρκετ. Είδα το περιπολικό στο προαύλιο. Δύο αστυνομικοί στέκονταν στο συνεργείο: «Είστε ο Kerem Yaşar;», με ρώτησαν. «Ναι», απάντησα. Και τότε μου είπαν κατάμουτρα, χωρίς καμία προειδοποίηση: «Ο πατέρας σας είναι νεκρός». Η φράση ηχούσε στα αυτιά μου. «Ο πατέρας σας είναι νεκρός». Δεν είχα ιδέα τι είχε συμβεί. Στη συνέχεια, οι αστυνομικοί με πήγαν στο αστυνομικό τμήμα. Η μητέρα μου καθόταν ήδη εκεί. Καθίσαμε και απλά κλαίγαμε. Χωρίς τέλος.

Οι γονείς μου ήταν τότε ήδη χωρισμένοι. Ζούσα με τη μητέρα μου, αλλά με τον πατέρα μου βλεπόμασταν σχεδόν καθημερινά. Συχνά κοιμόμουν στο σπίτι του. Είχαμε πολύ στενή σχέση. Ήταν μάλλον ήσυχος τύπος, όπως κι εγώ. Ήταν πολύ περήφανος για μένα. Υπήρχαν τόσα πράγματα που μου άρεσαν σ' αυτόν – ειδικά το γέλιο του. Αλλά το πιο σημαντικό ήταν ότι βρισκόταν πάντα δίπλα μου. Με όλα όσα συνέβησαν τα τελευταία χρόνια, αυτό ήταν το χειρότερο: να πρέπει να μεγαλώνεις χωρίς πατέρα – και μάλιστα σε μια ηλικία που τον χρειάζεσαι περισσότερο. Ο πατέρας μου θα μπορούσε να με καθοδηγήσει στη ζωή.

Ο πατέρας μου ήταν πολύ ευγενικός, αγαπητός άνδρας. Δεν έπινε ποτέ αλκοόλ, ποτέ. Ήταν «καθαρός» άνδρας. Το προηγούμενο καλοκαίρι ήμασταν μαζί στην Τουρκία, ο πατέρας μου, η μητέρα μου και εγώ. Είχαμε στενή σχέση με την οικογένειά του εκεί. Και τότε, εντελώς ξαφνικά, όλα άλλαξαν.